

OSLO
11. oktbr.
1941.

Da tyskerne kom til Norge 9. april ifjor, sendte de ut en erklæring om at de kom for å beskytte landet, og at de tyske tropper skulle trekkes tilbake når krigen var slutt. De erklærte at de ikke skulle blande seg inn i landets indre anliggender. Naturligvis varte det ikke lenge før folk begynte å forstå at disse erklæringer ikke var noe å stole på. Tyskerne øvet snart et sterkt trykk på våre myndigheter, blandet seg inn i den sivile administrasjon, oppløste de politiske partier og innsatte sine egne lakeier som såkaldte konstituerte statsråder til å administrere under Terbovens ledelse.

Nå har Reichskommisar tatt skrittet fullt ut. Han erklærte i sin tale lørdag den 4. oktober at Tyskland vil sikre seg herredømme over Norge "for alle tider", og det var to veier til å nå dette mål: Enten tysk suverenitet, eller folket må tilkjempe seg den livsanskuelse og holdning som NS representerer. Dette vil jo i vrieligheten si at begge veier fører til samme resultat for det norske folk. I begge tilfeller vil vi få en tysk vasalstat, og det vil nærmest være en smaksak om en skal foretrekke rent tysk styre eller et tysk regimente gjennom NS. I begge tilfeller har vi mistet vår frihet og er underkastet diktat fra Berlin.

Denne skamløse erklæring fra Terboven gjør det om mulig enda klarere enn før, hvilke oppgaver det norske folk har å arbeide for. Erklæringer gjør det klart at vi ikke vil vinne vår frihet tilbake dersom Tyskland seirer. Videre er det blitt helt klart at enhver styrkelse av NS betyr en trussel mot norsk selvstendighet. Endelig er det blitt tindrende klart at de som slutter seg til NS, deltar i et landsforderisk arbeide.

En kan gå ut fra at det i tiden framover vil bli prøvet nye midler for å tvinge folk inn i NS. Det må sies så tydelig som råd er: Vi må heretter inn ta det samme standpunkt overfor disse trusler som vi har gjort hittil. Ingen norsk kvinne eller mann inn i NS - inegn nordmann tilsalgs!

Ellers er det jo å merke seg at vi etter undtagelsestilstanden er kommet inn i en helt ny situasjon. Før 10. sept. hadde vi enda våre faglige organisasjoner, og i alle fagforbundene satt enda de tillitsmenn som arbeiderne selv hadde valg seg. Så lenge kunde vi til en viss grad arbeide etter der retningslinjer som arbeiderne er vel kjent med, nemlig å reise sine krav gjennom organisasjonene hvor det sat tillitsmenn som var ansvarlig for at de ble opptatt til behandling på den rette måte.

Fagbevegelsen eksisterer ikke lenger. Våre tillitsmenn er dømt, noen til døden, noen til langvarige tukthusstraffer og enda flere sitter som sikringsfanger på Grini. Vi har ikke lenger noen ledelse som vi kan vende oss til med våre krav og våre ønsker. Det samme gjelder medlemmer av andre organisasjoner, det gjelder dem som arbeider Universitetet, i skolene, det gjelder funksjonærer og tjenestemenn av alle slags kanskje særskilt i politi- og fengselsetatene. Hver enkelt kvinne og mann må nu erstatte organisasjonene, ta mot presset og truslene på samme måten som organisasjonen har gjort før. De må si NEI til NS-kravene om innmeldelse eller arbeide i partiets tjeneste, som vil bety undergang for Norge.

Den nye situasjon stiller naturligvis større krav til hver enkelt, og det ligger slik at enhver for overveie tingene nøye, og ta det standpunkt som fører til det riktige resultatet for oss alle.

Etter at de tyske myndigheter med tilslutning av NS har opptrådt med slik brutalitet, kan det ikke være tale om å gi etter på noe punkt. Våre beste menn sitter i fengsel og konsentrasjonsleir. Det er en selviølge at vi fortsetter arbeidet der de slap, på samme måten, i trofast arbeid for

FRIHET FOR LAND OG FOLK.